

nomisk Offer, som det vil være at koste 8 Mill. Kr. eller mere paa en Ombygning af det kongelige Teater; og jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg vilde anse det for uforsvarligt.

Men selv om nu disse mange Penge kan skaffes paa en anden Maade — og den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Helge Kjeldskov) var ved Sagens Behandling her i Sommer inde paa den gamle Tanke om at skaffe Pengene ved de saakaldte Præmieobligationer —, bliver der dog tilbage det store Spørgsmaal, om Staten stadig skal betale det store Underskud, som Teaterdriften vil medføre. Selv om man har Lov til at forudsætte, at Driften ved Dobbeltscenen bliver betydelig billigere end den nuværende Drift — og billigere vil den selvfølgelig blive —, vil der dog ved Statsdrift af alle 3 Kunstarter blive et stort aarligt Underskud at betale. Mine Betæneligheder overfor Dobbeltscene-Projektet er med Henblik paa Underskuddet ved Statsdrift af alle 3 Kunstarter blevet betydeligt større, end da vi sidst behandlede Sagen. Thi hvad er der sket i den mellemliggende Tid? Der er sket det, at Lønningerne til det kongelige Teaters Personale og Funktionærer er blevet forhøjet. Og det er ikke Smaasummer, det drejer sig om. Den aarlige Lønforhøjelse vil efter de Oplysninger, som jeg har modtaget, andrage et Beløb af 1 275 000 Kr. aarlig. Ved at gennemse det kongelige Teaters Regnskab for det sidste Aar — altsaa det Aar, som sluttede den 1. Juni, og som var et enestaaende godt Teateraar, et Aar, hvor alle sikkert vil indrømme, at det næsten har været umuligt at opnaa en Billet til nogen Forestilling til den ordinære Pris —, saa viser dette Regnskab et Overskud paa 101 600 Kr., men saa er Statsbidraget, som andrager 260 000 Kr. plus 40 000 Kr., ført som Indtægt. Hvis vi altsaa ser bort fra Statens Tilskud, bliver der et Underskud paa ca. 200 000 Kr. Selv om vi nu regner med en lige saa stor Trang hos Publikum til Besøg i det kongelige Teater som sidste Aar, vil Forhøjelsen paa Lønningskontoen dog bringe Underskuddet op paa 1 475 000 Kr. aarlig. Herfra gaar naturligvis den forøgede Indtægt ved Forhøjelsen af Billetpriserne, som, efter hvad der er meddelt mig, vil andrage ca. 300 000 Kr., udregnet paa Grundlag af sidste Aars store Billetindtægt, et Tal, for hvis Rigtighed jeg naturligvis ikke bestemte kan indestaa. Tilbage bliver der et aarligt Underskud af ca. 1 200 000 Kr. Selv med den noget

billigere Drift, som Dobbeltscenen kommer til at medføre, tror jeg, vi kommer til at regne med et aarligt Statstilskud af nærmere en hel end en halv Million Kr. Det Overslag, som ledsagede Casino-Projektet, var baseret paa et Overskud af Skuespilhuset, medens Opera og Ballet viste et betydeligt Underskud. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men jeg har den Opfattelse, at det kongelige Teater som Skuespilhus ved en forstandig Drift, og uden at der ved Repertoirevalg altid skal tages Hensyn til Pengekassen, vil kunne betale sig. Og hvis Teaterdrift i København overhovedet skal kunne betale sig, maa det kongelige Teater kunne betale sig. Det kongelige Teater har ingen Husleje, og det har et meget stort klassisk og derfor gratis Repertoire. Det er Operaen og Balletten, der vil frembyde store Vanskeligheder ved Statsdrift, Vanskeligheder, som jeg tror, det private Initiativ langt bedre vil være i Stand til at løse.

Jeg har her kun beskæftiget mig med den økonomiske Side af Sagen, fordi jeg ikke tror, at den danske Rigsdag gaar med til at bevilge 8 Mill. Kr. til Ombygning af det kongelige Teater, og fordi jeg frygter for, at vi ved Statsdrift af alle 3 Kunstarter med Udsigt til et aarligt Underskud af den Størrelse, som jeg har angivet, løber den Fare, at der vil rejse sig stærkere og stærkere Krav for at gaa helt over til den private Drift, saaledes at det kongelige Teaters Saga vil være ude. Hvad den kunstneriske Side angaar, skal jeg ikke komme ind paa en Gjentagelse af de Betragtninger, jeg har gjort mig til Talsmand for ved Sagens Behandling i Sommer. Jeg skal kun i Korthed sige, at for mig gælder det om, at vi kan redde det kongelige Teater som statsunderstøttet Scene for det danske Skuespil. Naar man har Valget, er det først og fremmest det danske Skuespilhus, Staten har en Forpligtelse til at værne om. Og det er min Opfattelse, at denne Opgave er vi i Stand til at magte. Jeg kan derfor i Princippet tiltræde det foreliggende Lovforslag, hvor efter der ydes Statstilskud til kommunal eller privat Drift af et Operahus, idet jeg er ganske enig i, at Staten bør hjælpe til, at vort Musikliv som hidtil kan fremmes og drives paa en god og forsvarlig Maade.

Lovforslaget indeholder en Bestemmelse om, at Afviklingen af Statsdriften af Opera og Ballet skal finde Sted fra 1. Juli 1921. Skønt jeg indrømmer, at Udsigten til et aarligt Underskud med den